

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 31.

Anden Session.

18de Møde.

Mandagen den 4de November.

(Fortsat).

Finansministeren (fortsat): Men derimod forekommer det mig, at Uendringforslaget laborerer af den Mangel, at der er tilføjet „værdig og trængende;“ thi Ordet „værdig“ er paa ingen Maade saaledes begrændset ved selve Udtrykket, som den ærede Forslagsstiller selv i sit Foredrag har begrændset det ved at henvise, hvad dette Ords Betydning angaaer, til Slutningen af § 11, hvor der er Tale om det Tilfælde, at en Enke ved Dom findes skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling; thi Ordet „værdig“ gaaer især, naar der henføres til den hidtidige Sprogbrug i Pensionforholdene, noget videre end blot dertil, at en Enke ikke ved Dom findes uværdig, og, naar man altsaa tager Ordene „værdig og trængende“ i den naturlige Betydning, saa kommer man ind paa det hidtil fulgte Gebeet, hvor man har indladt sig paa at bedømme, om en Enke var værdig eller ikke, naaget der ikke ved Dom overføres hende nogen i den offentlige Mening vanærende Handling. Jeg troer derfor, at denne Omstændighed allerede vil være tilstrækkelig til at stemme imod dette Forslag. Men jeg maa ogsaa bemærke, at det, som den ærede Forslagsstiller tilsigter at naae ved dette Forslag, nemlig at den Bevilling, som Kongen ifølge den sidste Passus af § 8 kan anvende i Forhold til Børn, kun skulde gives paa Tid, dertil behøves ingen udtrykkelig Bestemmelse; thi de hidtil fulgte Regler medføre blandt Andet det, som ogsaa naturligvis i Fremtiden vil blive iagttaget, at ingen Pension altid vil blive bestemt til 18 Aar; men det er jo meget hyppigt, hvor Omstændighederne tale derfor, at et saadant Tillæg gives paa eet, to eller tre Aar, indtil

en eller anden Forudsætning kan være indtruffet; ja undertiden vil Bevillingen t. Ex. udtrykkeligt være clausuleret saaledes: „indtil Bødfommende tager Arv. efter den og den Slægtning etc.“ Saadanne Forhold antager jeg, at de Ord „hvor Omstændighederne tale derfor“ allerede tilstrækkeligt betegne.

Det er af den ærede Ordfører antydet, at Slutningen af Udkastets § 8, naar der omtales hvert af Enkens uforførge Børn, skulde være mindre correct, fordi derved ikke udelukkes, at Enken kunde have Sørfødsbørn med en anden end den Mand, ved hvilken hun selv nyder Pension, og at det dog ikke kunde være Meningen at give Enken Opdragelseshjælp til disse. Jeg er vel enig med den ærede Ordfører i, at denne Mening ikke er forebygget ved selve Udtrykket, men, naar man læser hele Udkastet i dets Sammenhæng, og sammenholder § 8, om de pensionsberettigede Enker, med § 13, hvor der er Tale om faders- og moderløse Børn af pensionsberettigede Embedsmænd, da troer jeg dog, at det maa være klart, at der aldrig nogensinde kunde søges tilstrækkelig Hjælp i disse Ord, for at bevilge en Enke en Opdragelseshjælp til saadanne af hendes Sørfødsbørn, som hun ikke havde med en pensionsberettiget Embedsmand. I alt Fald maa jeg bemærke, at det ærede Udvalgs Redaction heller ikke er fri for nogen Ufuldstændighed; thi der hedder det: „hvor Omstændighederne tale derfor, har Enken derhos for ethvert af de uforførge Børn, som hendes Mand har efterladt, osv.“; der er ikke udtrykkeligt sagt ægte Børn, men det er naturligvis Meningen (Munterhed); men det forekommer mig, at denne Indvending er ligesaa træffende fra mit Standpunkt, som den anden fra det ærede Udvalgs.

Hvad endelig Hovedspørgsmaalet angaaer, da vil jeg i Anledning af den ærede Ordførers